Като някаква епидемия, танцовата треска завладя тази зима шести "в" и бързо се разпространи в останалите класове на Gymnasium-а. Щом учителят излезеше, зад катедрата изтичваше малък съгласуван оркестър. Оказа се, че катедрата е идеален барабан: акустичната празнина под горния плот, затворена от три страни, беше в състояние да възпроизведе неочаквано звучни отеквания, твърде близки до афро-кубинските ударни инструменти. Отдавайки се със затворени очи на невидимите синкопи, които съпровождаше с удари на ноктите, юмруците и дланите (Там-таара-ра! Тап-тап!) рижият Черим - Джими Крупа на класа - сам заменяше цяла ритъм-секция. Пъргавите му музикални длани претворяваха ритмите на румба, самба, слоу-фокс, суинг и бегин, които сякаш бликаха от цялото същество на момчето, следвайки задъхано един след друг. На гребен, увит в прозрачна хартия, в която някога завиваха цигарите, го съпровождаше като солист Хозн, наречен така заради привързаността му към бащините си тиранти (нем. Hosenträger, б. пр.). Пупа Хава (на сараевски жаргон: Празен Въздух) се рееше около мелодията със своето "пиколо", което изобщо не се виждаше в едрите му лапи, в същото време за фон на музиката служеше унисонното мрънкане на класа, който най-сериозно се подготвяше за съботната забава. По онова време, значи, всеки танц си имаше строги правила, най-труден бе така нареченият "инглиш-валс", при който с леко прикляквацо свиване в коленете, което придаваше на танцуващата двойка леко люлеещ се ритъм, се постигаше несравним дон-жуановски унес. Трябваше значи да се броят стъпките наум, а същевременно да се проследява изискването на мелодията, която се люшкаше като циркаджийска

лодка-люлка в някой луна-парк! Двойките от класа се унасяха в броенето: един използваше женските, друг - мъжките стъпки. Свадите, които често завършваха с общо сбиване, започваха най-често заради това, кой да бъде "дама", а кой - да води! Херцег и днес с усмивка чува в себе си щекотливата мелодия на "Тенеси валс" и вижда някогашните съученици - синове на обущари, зарзаватчии, железничари, лавкаджии, дребни чиновници и самотни майки - как изпълняват движения, пълни с любовна патетика, в мрачната гимназиална бастилия, а всеки от тях си представя, че държи в прегръдките си своята ДАМА-СЪН, докато не ги разбуди звънецът и не установят, че партньорът им е някой малък гаврошовец от класа. Колко пъти само шокираните учители сварваха цели класове съвсем захласнати да се люшкат от възторжените вълни на бегина "Бесаме, бесаме мучо...". Връщаха се засрамени по чиновете си, отблъснали с отвращение партньора си. Веднъж така оставиха в небрано лозе барабаниста Черим: мислейки, че съучениците му са запазили тишина, за да му предоставят възможност за соло-партия, той, без да отваря очи, изпълни цяло малко чудо на ударното изкуство. О, как само летяха пръстите му по старата катедра, как удряха токовете му под нея и звъняха невидими чинели във въздуха! След като издаде едно: "Йеееех, йе, йе йеееееееее!", Черим накрая отвори очи и съзря учителката по биология, която го гледаше с любопитство.

Но нищо не можеше да закрие този университет по танци. В уличките около гимназията отекваха тъпите удари о катедрите, а през прозорците долиташе тананикането на малките танцьори. Марио Гринер донесе веднъж под палтото си месингова тръба. Син на пожарникаря Рудолф Гринер от Ново Сараево, той още от малък свиреше в духовия оркестър при Дома на пожарникаря. През голямото междуча-

сие прекрасният висок тон на неговия инструмент процепва ледената акустика на коридора. Гринер свиреше тема из филма "Младежът с тръбата". Този любовен зов, избликнал от сърцата на нещастните младежи, заехтя из Gymnasium-а, докато в класната стая не нахлу дежурният учител и не им отне тръбата за неопределено време. Но звукът й остана да отеква в сърцата им, будейки копнеж по някаква съвсем неопределена нежна цел.

Музикалният Херцег твърде бързо овладя основните стъпки на отделните танци. Особено се обигра в аржентинското танго и умееше като никой от другарите си да изчака онзи решителен момент, когато телата, спрени от прекъснатия синкоп, застанат в напрегнато изчакване, за да се откъснат след миг от юздите на мелодията и да се сринат в сладострастната пропаст на "Ревността". Овладя и най-трудното: обръщането наляво при валса, което се смяташе за виртуозност и изключително внимание към партньорката, на която навярно се завиваше свят от постоянното въртене в една посока. Преодолял по този начин и последната танцьорска пречка, Херцег се осмели за първи път в живота си да покани на танц момиче. Приближи се към нея и постави ръка на рамото й с лек поклон. Уви! Този танц се случи "дами канят", така че получи ядец.